

opusdei.org

Paavin viesti maailman köyhien päivänä

Viesti paavi Franciscukselta
ensimmäisenä maailman
köyhien päivänä 19.11.2017
(kirkkovuoden tavallisen ajan
33. sunnuntai)

7.12.2017

VIESTI PAAVI FRANCISUKSELTA

*Ensimmäisenä maailman köyhien
päivänä,*

Kirkkovuoden tavallisen ajan 33.

sunnuntai

19.11.2017

Rakastakaamme, ei sanoin vaan teoin

1. ”Lapsukaiset, älkäämme rakastako sanalla tai kielellä, vaan teoissa ja totuudessa.” (1. Joh. 3:18). Nämä apostoli Johanneksen sanat puhuvat kehotuksesta, josta kukaan kristitty ei voi olla piittaamatta. Tapa, jolla ”rakas opetuslapsi” välittää Jeesuksen käskyn tähän päivään, on entistä vakuuttavampi sen valossa, että merkityksettömien sanojemme ja varsinaisten tekojemme (joiden mukaan meidät on käsketty itsemme arvioimaan) välillä vallitsee syvä kontrasti. Rakkaudella ei ole alibia. Milloin tahansa asennoidumme rakastamaan, kuten Jeesus rakasti, meidän tulee ottaa Herra esikuvaksemme. Varsinkin, mitä tulee köyhien rakastamiseen.

Jumalan Pojan tapa rakastaa on yleisesti hyvin tunnettu, ja Johannes ilmaisee sen selkeästi. Tuo rakkauden tapa seisoo kahden pilarin varassa: Jumala rakasti meitä ensin (ks. 1. Joh. 4:10), ja Hän rakasti meitä antamalla itsensä meille kokonaan, jopa elämänsä (ks. 1. Joh. 3:16).

Tämän kaltaiseen rakkauteen ei voi olla vastaamatta. Jopa pyyteettömästi tarjottuna, mitään takaisin pyytämättä, se sytyttää sydämemme tuleen siten, että kuka tahansa sen kokeva on johdatettu vastaamaan tuohon rakkauteen, huolimatta heidän epätäydellisyydestään ja synneistään. Tämä voi tapahtua kuitenkin vain, mikäli toivotamme Jumalan armon, Hänen armollisen rakkautensa, kaikessa suuruudessaan sydämiimme. Tällöin tunteemme on jaettu siten, että rakastamme sekä Jumalaa, että läheisiämme. Tällä tavoin armo,

Kolminaisuuden sydäimestä voi muokata elämäämme ja tuoda myötätuntoa sekä kannustaa armollisiin tekoihin veljiämme ja sisariamme kohtaan.

2. ”Tämä köyhä mies itki ja Herra kuuli hänet, pelastaen hänet kaikilta ongelmiltaan.” (Ps. 34:6). Kirkko on aina ymmärtänyt tämän avunhuudon merkityksen. Meillä on tästä erinomainen todistus heti Apostolien tekojen ensimmäisillä sivuilla, missä Pietari kehottaa veljiään valitsemaan joukostaan seitsemän ”Henkeä ja viisautta täynnä olevaa” miestä päivittäiseen köyhien auttamiseen. Tämä on varmasti yksi ensimmäisistä merkeistä, koskien köyhien auttamista. Varhaisin yhteisö ymmärsi, että Jeesuksen opetuslapsena oleminen tarkoitti veljeyttä ja solidaarisuuden osoittamista, kuuliaisena Mestarin julistukselle siitä, että köyhät ovat

siunattuja ja Taivaan valtakunnan perillisiä. (ks. Matt. 5:3)

”Ja he myivät maansa ja tavaransa ja jakelivat kaikille, sen mukaan kuin kukin tarvitsi.” (Apt. 2:45). Näissä sanoissa näemme selvästi ilmaistuna ensimmäisten kristittyjen elävän huolen. Evankelista Luukas, - joka puhui muita enemmän armosta -, ei liioittele, kun hän kuvailee jakamisen käytäntöä varhaisessa yhteisössä. Päinvastoin, hänen sanansa on osoitettu uskoville kaikkina aikoina, täten myös meille, jotta voimme ylläpitää omaa todistustyötämme ja huolehtia kaikista huonoimmassa asemassa olevista. Apostoli Jaakob välitti myös tämän saman viestin, samalla vakaumuksella. Kirjeissään, hän ei säästele sanojaan: ”Kuulkaa, rakkaat veljeni. Eikö Jumala ole valinnut niitä, jotka maailman silmissä ovat köyhiä, olemaan rikkaita uskossa ja sen valtakunnan perillisiä, jonka Hän on luvannut

niille, jotka Häntä rakastavat? Mutta te olette häväisseet köyhän. Eivätkö juuri rikkaat teitä sorra, ja eivätkö juuri he vedä teitä tuomioistuimien eteen? ... Mitä hyötyä, veljeni, siitä on, jos joku sanoo itsellään olevan uskon, mutta hänellä ei ole tekoja? Ei kaikesti usko voi pelastaa? Jos veli tai sisar on alaston ja jokapäiväistä ravintoa vailla ja joku teistä sanoo heille: 'Menkää rauhassa, lämmitelkää ja ravitkaa itsenne', mutta ette anna heille ruumiin tarpeita, niin mitä hyötyä siitä on? Samoin uskokin, jos sillä ei ole tekoja, on itsessään kuollut." (Jaak. 2:5. 14-17)

3. On ollut kuitenkin aikoja, jolloin kristityt eivät ole täysin huomioineet tätä vetoomusta ja ovat omaksuneet maallisen katsontakannan. Kuitenkaan Pyhä Henki ei ole epäonnistunut kutsussaan, mitä tulee heidän katseensa pitämisessä kiinni olennaisessa. Hän on kasvattanut

miehiä ja naisia, jotka monin eri tavoin, ovat omistaneet elämänsä palvellakseen köyhiä. Näiden kahden tuhannen vuoden aikana, kuinka monta sivua historiaa onkaan kirjoitettu kristittyjen toimesta, jotka ovat yksinkertaisesti, nöyrästi ja luovasti rakastaen, palvelleet köyhimpiä veljiään ja siskojaan.

Mitä erinomaisin esimerkki on Franciscus Assisilainen, jota pyhät miehet ja naiset ovat läpi vuosikymmenien seuranneet. Hän ei ollut alkuun vakuuttunut spitaalisten syleilystä ja almujen antamisesta heille, mutta meni kuitenkin Gubbioon ja eli heidän kanssaan. Hän koki tämän tapaamisen käännöspisteenä käänntymyksessään: ”Kun olin synneissäni, tuntui karkealta kohdata spitaalisia. Herra kuitenkin itse johdatti minut heidän joukkoonsa ja osoitin heille armoa. Jättäessäni heidät, mikä aikaisemmin oli tuntunut katkeralta, muuttui

mielen ja ruumiin makeudeksi.”
(Text 1-3: FF 110). Tämä todistus osoittaa hyväntekeväisyyden ja kristillisen elämäntavan transformatiivisen voiman.

Voimme miettiä köyhiä yksinkertaisesti, satunnaisen vapaaehtoistyön edunsaajina tai aavistamattomina hyväntekemisen kohteina, jotka puhdistavat omatuntomme. Joka tapauksessa, hyvät ja käytännölliset teot voivat olla omiaan tekemään meistä herkempiä ihmisten tarpeille ja epäoikeudenmukaisuudelle, jotka usein ovat aiheuttaneet heidän tilanteensa. Näiden tekojen pitäisi johtaa todelliseen kohtaamiseen ja jakamiseen köyhien kanssa, tavalla, joka muuttuu elämäntavaksi. Meidän rukouksemme ja matkamme opetuslapsiuudessa tiivistyvät juuri tällaisessa hyväntekemisessä ja jakamisessa. Tällainen elämäntapa luovat kasvua ilolle ja rauhalle

sielussamme, koska kosketamme
omine käsinemme Jeesuksen
Kristuksen lihaa. Jos me todella
haluamme kohdata Kristuksen,
meidän tulee koskettaa Hänen
ruumistaan, koskettamalla köyhien
ihmisten kärsiviä ruumiita,
vastineena eukaristiassa meille
lahjoitetulle sakramentaaliselle
ehtoolliselle. Pyhässä messussa
murrettu Kristuksen ruumis, voidaan
nähdä hyväntekeväisyyden ja
jakamisen kautta, kaikkein
haavoittuvaisempien ihmisten
kasvoilta. Pyhän Johannes
Krysostomonoksen kehoitus pysyy
aina ajankohtaisena: ”Jos haluat
kunnioittaa Kristuksen ruumista, älä
halveksi sen alastomuutta. Äläkä
kunnioita eukaristista Kristuksen
ruumista silkkihansikkain. samalla
kun kirkosta lähtiessäsi laiminlyöt
Kristuksen ruumiin, sen
kylmyydessä ja alastomuudessa.”
(*Hom. in Matthaeum, 50.3: PG 58*).

Meidät on kutsuttu lähestymään köyhiä, kohtaamaan heidät, kohtaamaan heidän katseensa, omaksumaan heidät ja tarjoamaan heille rakkauden, lämmön tunnetta. Tunnetta, joka murtaa heidän yksinäisyyteensä. Heidän eteenpäin ulottuva kätensä on myös kehotus luopua varmuudesta ja mukavuuksistamme ja tunnustamaan itse köyhyiden arvon.

4. Älköömme ikinä unohtako, Jeesuksen opetuslapsina, että köyhyys on ennen kaikkea *kutsu seurata Jeesusta Hänen omassa köyhydessään*. Tämä merkitsee Hänen perässään ja rinnallaan kulkemista, matkalla, joka johtaa Taivaan valtakunnan siunaukseen (ks. Matt. 5:3 Luuk. 6:20). Köyhyys tarkoittaa nöyrän sydämen omaamista. Sydämen, joka hyväksyy oman rajallisuutemme ja syntisyytemme ja, joka auttaa meitä näin voittamaan kiusauksen pitää

itseämme kaikkivoipina ja kuolemattomina. Köyhyys tarkoittaa sisäistä asennoitumista siihen, ettemme tavoittelisi varallisuutta, uraa ja luksusta elämäntavoitteenamme ja onnemme tuojana. Köyhyys sen sijaan luo olosuhteet, joissa voimme olla vapaina henkilökohtaisista ja sosiaalisista vastuistamme. Huolimatta rajallisuudestamme, voimme luottaa Jumalan läheisyyteen ja Hänen armonsä tukeen. Köyhyys, näin ymmärrettynä, on mittari, joka avulla voimme parhaiten ymmärtää kuinka käyttää materiaalista omaisuutta ja kuinka rakentaa ihmissuhteita, jotka eivät olisi itsekkäitä tai omistushaluisia (ks. Katolisen kirkon katekismus, Nro. 25-45)

Ottakaamme siis jälleen huomioon esimerkkinämme, pyhä Francis ja hänen todistuksensa autenttisesta

köyhyydestä. Koska hän piti katseensa Kristuksessa, hänen oli mahdollista kohdata ja palvella Häntä köyhyydessään. Jos haluamme auttaa maailmanhistorian muutoksessa ja edistää todellista kehitystä, meidän tulee kuulla köyhien avunhuuto ja sitoutua heidän syrjäytymisensä lopettamiseen. Samaan aikaan, pyydän, että kaupunkiemme ja yhteisöjemme köyhät eivät hävittäisi evankelisen köyhyytensä kokemusta, joka on osa heidän joka päiväistä elämäänsä.

5. Me tiedämme hyvin, kuinka vaikeaa nykypäivän maailmassa on ymmärtää mitä köyhyys on. Köyhyys kuitenkin haastaa meitä lukuisin tavoin päivittäin: kärsivien kasvot, syrjäytyminen, sorto, väkivalta, kidutus, vankeus, sota, vapauden ja ihmisarvon riistäminen, ylimielisyys ja lukutaidottomuus, terveydelliset ongelmat ja työttömyys,

ihmiskauppa, maanpako,
äärimmäinen köyhyys ja
pakolaisuus. Köyhyydellä on miesten,
naisten ja lasten kasvot, jotka
murretaan rahan ja vallan
koneistoilla. Millaisen
päättymättömän listan
voisimmekaan koota, kerätessämme
kokoon esimerkkejä köyhyyden
aiheuttamasta
epäoikeudenmukaisuudesta,
moraalisesta rappiosta, ahneudesta
ja yleisestä välinpitämättömyydestä!

Traagista kyllä, aikanamme,
varallisuus kerääntyy tiettyjen,
etuoikeutettujen joukolle ja usein
linkittyy laittomuuteen sekä
ihmisarvon riistämiseen. Köyhyys on
kasvanut, skandaalin omaisesti,
kaikilla maailman sektoreilla. Emme
voi ohittaa tätä, kohtaamaamme
tilannetta ja pyrkiä pysymään
passiivisina sivustaseuraajina. On
köyhyyttä, joka tukahduttaa niin
monen nuoren pyrkimykset löytää

töitä. On köyhyyttä, joka hämärtää oman vastuumme ja jättää muut tekemään työtä, kun itse tavoittelemme suosiota. On köyhyyttä, joka vaikeuttaa osallisuuttamme, jättäen vain vähän tilaa ammattimaisuudelle, heikentäen tällä tavoin työtä tekevien, tuotteliain ihmisten ansioita. Kaikkiin näihin köyhyyden muotoihin, meidän tulee vastata uudella suhtautumistavalla elämään ja yhteiskuntaan.

Kaikki köyhät – kuten autuas Paavali VI rakasti sanoa – kuuluvat Kirkkoon ”evankelisella oikeudella” (Vatikaani II, toinen Vatikaanin ekumeenisen neuvoston kokoontuminen, 29.9.1963) ja vaativat meiltä perustavanlaatuaista kannanottoa heidän puolestaan. Siunattuja ovat ne avokätiset, jotka tukevat ja syleilevät köyhiä. Heidän kätensä tuovat toivoa. Siunattuja ovat kädet, jotka ulottuvat kaikkien

kulttuuristen, uskonnollisten ja kansallisten rajojen ulkopuolelle, sivellen lohtua ihmisyytemme haavoihin. Siunattuja ovat kädet, jotka eivät pyydä mitään vastineeksi teoistaan, eivätkä jahkaile. Ne ovat käsiä, jotka välittävät Jumalan siunauksen veljiensä ja sisartensa ylle.

6. Armon juhlan seurauksena, halusin tarjota Maailman köyhäin päivää päivänä, jolloin kristityt ympäri maailman voisivat tulla paremmiksi esimerkeiksi Kristuksen rakkaudesta, kaikkein eniten tarvitsevien keskellä. Haluan lisätä tämän päivän päivien joukkoon, joita yhteisöissämme jo nyt, perinteenomaisesti, vietetään. Tämä päivä tiivistää hienosti evankeliumien täyteen, Jeesuksen etuoikeutetun rakkauden köyhiä kohtaan.

Kutsun koko Kirkon, hyvät miehet ja naiset kaikkialla, kääntämään katseensa tähän päivään ja levittämään apuaan ja solidaarisuuttaan tarjoavat kätensä. He ovat veljiä ja sisariamme. Taivaallisen Isämme luomia ja rakastamia. Tämä päivä on tarkoitettu, ennen kaikkea, kannustamaan uskovia irtisanoutumaan tästä hävittämisen ja jätteen kulttuurista ja omaksumaan kohtaamisen kulttuurin. Samaan aikaan kuitenkin kaikki ovat kutsutut, piittaamatta uskonnollisuudesta, avoimuuteen ja jakamiseen köyhimpien kanssa. Kutsutut solidaarisuuden ja veljeyden konkreettisten esimerkkien avulla. Jumala loi taivaan ja maan kaikille, vaikka valitettavasti, jotkut ovat rakentaneet esteitä, muureja ja aitoja estääkseen kaikkien osallisuuden, koko ihmiskunnalle osoitetusta lahjasta.

7. Minun toiveeni on, että Maailman köyhien päivästä alkavana viikkona, kristityt yhteisöt tekevät kaikki osansa, luoden mahdollisuuksia kohtaamiseen ja ystävyYTEEN, solidaarisuuteen ja konkreettiseen apuun. He voivat kutsua sekä köyhät, että vapaaehtoiset ottamaan yhdessä osaa sunnuntain eukaristiaan. Tällä tavoin tekisimme parhaiten oikeutta Herramme Jeesuksen Kristuksen universaalin kuninkuuden juhalle. Kristuksen kuninkuus on ilmeisintä Golgatalla, jossa syytön naulittiin ristille, köyhänä, alastomana ja riisuttuna kaikesta, inkarnoitu ja paljasti Jumalan rakkauden täyteyden. Jeesuksen totaalinen hylkääminen ilmensi täydellistä köyhyyttä ja rakkautta, joka oli herättävä Hänet eloon ylösnousemuksessa.

Tänä sunnuntaina, jos keskuudessamme on köyhiä, jotka etsivät turvaa ja apua,

lähestykäämme heitä. Se on suosiollinen hetki kohdata etsimämme Jumala. Seuratessamme pyhiä kirjoituksia (ks. 1. Moos. 18: 3-5; Hepr. 13: 2), kutsukaamme kunnioitetut vieraat pöytäämme. He voivat olla opettajiamme, jotka auttavat meitä elämään uskoamme johdonmukaisemmin. Heidän luottamuksensa ja valmiuden ottaa vastaan apua välityksellä, he näyttävät meille hiljaiseen ja iloiseen tapaan, kuinka tärkeää on elää yksinkertaisesti ja luovuttaa itsemme Jumalan käsiin.

8. Kaikkien tänä päivänä tehdyissä, konkreettisissa aloitteissa on oltava mukana rukous. Älköömme unohtako, että *Isä meidän* on köyhien rukous. Pyytäessämme leipää, ilmaisemme luottamustamme Jumalaan arkipäiväisissä tarpeissamme. Kaikki mitä Jeesus opetti meille tässä rukouksessa, ilmaisevat ja tuovat yhteen surua

kaikkien kärsivien elämästä, heidän epävarmuudestaan ja puutteistaan. Kun opetuslapset pyysivät Jeesukselta, että tämä opettaisi heitä rukoilemaan, Hän vastasi sanoilla, joilla köyhät puhuvat Isällemme, joissa kaikki tunnustavat itsensä veljiksi ja sisariksemme. *Isä meidän* on rukous, joka lausutaan monikossa. Pyydämme leipää monikossa, ”anna meille jokapäiväinen leipämme”. Tämä alleviivaa jakamista, osallisuutta ja jaettua vastuuta. Tässä rukouksessa, me kaikki tunnemme tarvetta päästä eroon kaikenlaisesta itsekkyydestä, kohti yhteistä hyväksymisen iloa.

9. Pyydän veljiltäni, piispoilta ja kaikilta papeilta sekä diakoneilta, jotka kutsumuksessaan ovat vastaanottaneet tehtävän köyhien auttamiseksi, että yhdessä kaikkien auttavien ja osallistuvien tahojen kanssa kaikkialla, tekisimme tästä Maailman köyhien päivästä

perinteen, joka edistää
evankelioimista tämän päivän
maailmassa.

Tästä uudesta maailmanpäivästä on
hyvä tulla voimakas vetoamus meille
uskoville. Vetoamus, joka antaa
meille mahdollisuuden kasvaa
vakaumuksessamme, että köyhien
auttaminen auttaa meitä
ymmärtämään evankeliumin
syvimmän totuuden. Köyhät eivät ole
ongelma. Köyhät ovat voimavara,
jonka avulla voimme hyväksyä
evankeliumin sanoman ja harjoittaa
tuota sanomaa elämässämme.

Vatikaanissa, 13.6.2017

*Pyhän Antonius Padovalaisen
muistopäivänä*

Francis

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
fi-fi/article/paavin-viesti-maailman-
koyhien-paivana/](https://opusdei.org/fi-fi/article/paavin-viesti-maailman-koyhien-paivana/) (3.4.2025)